

Arrest

nr. 192 088 van 18 september 2017
in de zaak RvV 173 339 / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2015 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 18 mei 2015 aan de verzoekers werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

B., I. (...)

B., S. (...)

B., B. (...)

B., Bl. (...)

B., F. (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.04.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene, B. S., lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van *“de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991”*.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991

Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel enkel geoordeeld heeft omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene, zonder dat nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Dat dit uiteraard manifest strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de arts-adviseur in de bestreden beslissing stelt:

“Uit het standaard medisch getuigschrift dd.27.03.2015 blijkt dat betrokkene zou lijden aan diabetes en depressie. Aangaande de diabetes dient gesteld dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet met het oog op een gewichtsreductie en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Aangaande de depressie dient gesteld dat het een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin.”

Het feit dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat diabetes, waar verzoekster aan lijdt, dient behandeld te worden zonder medicatie, terwijl verzoekster in casu medicatie inneemt om het medisch probleem te behandelen, is dan ook in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.

Verder stelt de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een dergelijke aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en spontaan zou evolueren in gunstige zin. Deze stelling komt evenwel geenszins overeen met het medisch getuigschrift zoals opgesteld door de behandelend geneesheer van verzoekster. Indien de arts-adviseur deze mening zou toebedeeld zijn, manifest in strijd met de bevindingen van de behandelend geneesheer van verzoekster, had de arts-adviseur een controle moeten uitvoeren op het lichaam van verzoekster.

Verzoekers hebben voldoende aangetoond dat ze wel degelijk ernstige problemen hebben in hun land van herkomst, zodat een terugkeer dan ook menselijk gezien onmogelijk kan plaatsvinden. De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekers bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vorderen van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekers een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoekers moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoekers.”

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 april 2015 en hij leidt uit dit advies af dat de verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Het advies van 24 april 2015 bevindt zich in het administratief dossier en het werd tezamen met de thans bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebracht.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 april 2015 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoekers ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekers citeren in hun verzoekschrift overigens uit het advies van 24 april 2015, zodat meteen duidelijk is dat zij er kennis van heeft genomen.

Het voormelde advies van 24 april 2015 luidt als volgt:

“B.S. (...)

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.03.2015 blijkt dat betrokkene zou lijden aan diabetes en aan een depressie. Aangaande de diabetes dient gesteld dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet met het oog op een gewichtsreductie en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Aangaande de depressie dient gesteld dat het een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Er is ook nergens een melding van enig psychiatrisch consult laat staan van een opname in dit kader hetgeen niet wijst op enige ernst. Het risico op psychose of suicide is uitermate speculatief. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Het afdoende karakter van de opgegeven motieven dient mede te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling(en). *In casu* werd de bestreden beslissing getroffen in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee afzonderlijke mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Opdat op afdoende wijze zou zijn gemotiveerd in het licht van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet dient zodoende een advies van de ambtenaar-geneesheer voor te liggen waarbij deze vaststelt dat kennelijk aan geen van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is voldaan.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de *in casu* bestreden beslissing, en van het daarbij behorende advies van de ambtenaar-geneesheer, blijkt dat wel degelijk tevens een uitspraak werd gedaan omtrent het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er wordt met name uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 24 april 2015 heeft geoordeeld dat "*kennelijk niet [blijkt] dat betrokkene, B. S., lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft*". Deze vaststelling is in overeenstemming met de inhoud van het voormelde advies van 24 april 2015, waarin de ambtenaar-geneesheer, op grond van een aantal concrete vaststellingen aangaande de aandoeningen van de tweede verzoekster en de noodzaak aan behandeling van deze aandoeningen, het volgende besluit: "*Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980).*"

Het standpunt van de verzoekers dat er niet werd geoordeeld omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, mist derhalve feitelijke grondslag.

De vraag of de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in redelijkheid kunnen leiden tot zijn besluit dat kennelijk niet is voldaan aan beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is een vraag die niet de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht betreft, maar wel de materiële motiveringsplicht. Waar de verzoekers de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk bekritisieren, voeren zij in wezen dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder mede vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer concreet wordt ingegaan op de voorgelegde medische problematiek en dat deze problematiek op afdoende wijze wordt afgetoetst aan het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in de artikelen 2 en 3 van voormelde de wet van 29 juli 1991. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoekers het nodige inzicht en laten hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van "*de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991*" kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. Uit de uiteenzetting van het enige middel blijkt dat de verzoekers in wezen de deugdelijkheid van de motivering en het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer viseert. De middelen worden dan ook verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dienaangaande wijst de Raad er vooreerst op dat uit het hiervoor geciteerde artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9*ter*, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister *c.q.* staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9*ter*, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter*, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

De bewoordingen van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister *c.q.* staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verweerder, beschikt dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid ter zake.

Met de thans bestreden beslissing wordt verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van voormeld artikel 9*ter*, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Hiertoe wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 april 2015, dat eveneens *supra* werd geciteerd.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer het in het kader van de kwestieuze aanvraag van 9 april 2015 voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 27 maart 2015 in overweging neemt. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat de verzoekers enig ander medisch attest hebben voorgelegd. Omtrent de in het standaard medisch getuigschrift 27 maart 2015 vermelde diabetes, oordeelt de ambtenaar-geneesheer als volgt: "*Aangaande de diabetes dient gesteld dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet met het oog op een gewichtsreductie en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan.*" De verzoekers menen dat het feit dat de diabetes, waar de verzoekster aan lijdt, dient behandeld te worden zonder medicatie, terwijl zij wel medicatie inneemt om het medisch probleem te behandelen, in strijd is met artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De Raad merkt dienaangaande op dat de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9*ter*, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, de bevoegdheid heeft om te oordelen omtrent "*de in het medisch getuigschrift vermelde (...) noodzakelijk geachte behandeling*". Dit betekent uiteraard niet dat de ambtenaar-geneesheer geen eigen standpunt kan innemen omtrent de noodzaak tot deze of gene medicamenteuze behandeling en dat hij dus niet tot een ander advies zou kunnen komen dan het standpunt van verzoeksters behandelende arts. Hierover anders oordelen doet immers afbreuk aan de in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet vastgelegde vrije appreciatiebevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). De

ambtenaar-geneesheer *in casu* geeft bovendien op concrete wijze aan waarom hij tot zijn oordeel is gekomen, terwijl de verzoekers met hun bijzonder vage bemerkingen en kritiek niet aantonen dat deze motieven niet deugdelijk of niet afdoende zouden zijn om te besluiten dat de diabetes kennelijk geen ziekte is in de zin van (beide toepassingsgevallen) van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de verzoekers zich beperken tot de loutere bewering dat de tweede verzoekster medicatie neemt voor de diabetes. Zij leggen echter geen enkel stuk voor waarin zulks wordt bevestigd en zetten niet uiteen welke medicatie dit dan wel zou betreffen, dit terwijl het voormelde standaard medisch getuigschrift van 27 maart 2015 – waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt – de Raad op geen enkele wijze toelaat vast te stellen welke van de opgesomde medicijnen werden voorgeschreven voor de diabetes en welke de tevens geattesteerde depressie betreffen. De Raad treedt te dezen op als een annulatierechter en hij heeft dan ook geen enkele onderzoeksbevoegdheid ter zake. De loutere stelling dat er medicatie wordt ingenomen voor diabetes, stelling die niet concreet wordt toegelicht en die ook niet zonder meer kan worden vastgesteld op het zicht van de stukken van het administratief dossier, kan bijgevolg hoe dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Met betrekking tot de in het standaard medisch getuigschrift van 27 maart 2015 geattesteerde depressie, oordeelt de ambtenaar-geneesheer als volgt: *“Aangaande de depressie dient gesteld dat het een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Er is ook nergens een melding van enig psychiatrisch consult laat staan van een opname in dit kader hetgeen niet wijst op enige ernst. Het risico op psychose of suïcide is uitermate speculatief. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin.”*

Ook een dergelijke beoordeling is, zoals *supra* reeds besproken, volledig in overeenstemming met de vrije appreciatiebevoegdheid waarover de ambtenaar-geneesheer krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet beschikt. De ambtenaar-geneesheer kan omtrent de noodzaak aan behandeling immers een ander standpunt innemen dan de behandelende arts, zolang hij dit andere standpunt maar op deugdelijke en afdoende wijze motiveert. *In casu* dient echter te worden vastgesteld dat de ambtenaar zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers lijken voor te houden, geenszins beperkt tot de loutere stelling dat de depressie spontaan zal evolueren in gunstige zin. De verzoekers gaan geheel voorbij aan de overige vaststellingen in het advies, met name dat het om een psychische aandoening gaat die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen, dat het genezingsproces niet in de hand wordt gewerkt door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, dat enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene een *conditio sine qua non* is in het therapeutisch proces, dat er ook nergens een melding is van enig psychiatrisch consult laat staan van een opname in dit kader zodat dit niet wijst op enige ernstige depressie, dat het risico op psychose of suïcide uitermate speculatief is en dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is. De verzoekers maken op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op grond van deze vaststellingen niet in alle redelijkheid zou hebben besloten dat de voorgelegde depressie kennelijk geen ziekte betreft als bedoeld in (beide toepassingsgevallen van) artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers er in het middel blijk van geven het oneens te zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer door te stellen dat zijn bevindingen niet verenigbaar zijn met die van de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken, wijst de Raad er bovendien op dat het hem niet toekomt om de medische gegevens van de verzoekster te gaan herbeoordelen. Het loutere feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. *In casu* blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk naar het door de verzoekers voorgelegde medisch getuigschrift heeft verwezen en dat hij dit heeft betrokken in zijn besluitvorming. De verzoekers verduidelijken niet met welke elementen precies geen rekening zou zijn gehouden.

Zij maken evenmin concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de beschreven aandoeningen niet beantwoorden aan de onderscheiden gevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De enkele, niet onderbouwde bewering, dat de evaluatie van de ambtenaar-geneesheer niet verenigbaar is met hetgeen in de medische getuigschriften wordt gepreciseerd, volstaat niet om het oordeel van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing te vitiëren. Het komt immers aan de verzoekers toe om duidelijk te maken met welke concrete elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden en om concreet aan te duiden waarin precies de beweerde foutieve feitenvinding is gelegen, hetgeen zij *in casu* nalaten te doen.

Verder wijst de Raad er nog op dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel voorschrijft dat de ambtenaar-geneesheer telkenmale verplicht zou zijn over te gaan tot een *“onderzoek op het lichaam”*. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet biedt de ambtenaar-geneesheer weliswaar de mogelijkheid om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken doch hieruit kan zeker geen algemene verplichting worden afgeleid. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de betrokken vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan voldoende geïnformeerd te zijn om een onderbouwd advies te verstrekken. De verzoekers maken alleszins niet concreet aannemelijk dat een aanvullend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer zich *in casu*, gelet op de voorliggende medische gegevens, opdrong.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing – en dit in het licht van de gegevens en/of stukken zoals aangebracht in het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – is uitgegaan van een onzorgvuldig onderzoek van de aanvraag of dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE